

[Jørgen Junior]

ingenting, nogle få millioner kroner, og det er stort set ingenting i dette billede. I 1960erne var der tale om ca. 10 mill. kr., en udgift, som ikke kunne tvinge den danske befolkning i knæ på nogen måde. Svikmøllen fortsatte desværre uhæmmet. I 1970 var tallet 600 mill. kr., og i dag er vi oppe på knap 1,8 mia kr. Om fem år nærmer vi os 2 1/2 mia kr., hvis bremserne ikke slås i. Hver gang Danmark i dag låner 100 DM – det er jo desværre blevet den valuta, vi låner i – der skal tilbagebetales, så bruger vi omgående de 19 DM til u-landsgavebistand.

Hvis man tager i betragtning, at Danmarks jord vel nærmest er som en polarørken i forhold til de fleste u-landes frodighed og naturrigdomme, så er dette tal, der burde forurolige de politikere, der administrerer andre menneskers penge. Når der ses på, hvorledes midlerne benyttes til bl. a. at fremme marxistiske bevægelser, så må man, hvis man er rigtig ked af det, desværre tænke på ordene om tåberne, der står i kø for at få lov til at give gaver til deres kommende bødler. Sådan skulle det nødig ende.

Minister Lise Østergaard:

Jeg vil gerne begynde med at udtrykke tilfredshed med, at hr. Jørgen Junior har ment sit ganske specielt formulerede spørgsmål som en del af en mere omfattende debat. Jeg mener, at det vil være meget nyttigt og ganske afgørende, hvis ikke vi skal komme ud i proportionsforvridninger, at vi anbringer hr. Jørgen Juniors spørgsmål i sammenhæng med den mere almindelige politik, regeringen anlægger i sit samarbejde med den tredje verdens lande.

Jeg vil derfor gerne gøre rede for regeringens syn på en række spørgsmål, der har betydning for vores samarbejde med udviklingslandene. Sidste gang sådan en redegørelse blev givet her i folketinget, var i forbindelse med en forespørgselsdebat den 22. april 1976. Siden da er vi blevet stillet over for en lang række nye problemer og nye tendenser i dette samarbejde, og det kan meget vel berettiget en fornyet drøftelse af vores deltagelse i hele dette internationale udviklingssamarbejde.

Jeg vil gerne først fastslå det politiske grundlag, som er dette, at lige siden De Forenede Nationer blev grundlagt, har der i alle

FNs medlemslande været en helt almindelig tilslutning til den tanke, at verdens rige lande bør bistå verdens fattige lande med at fremme deres økonomiske udvikling for gradvis at få udjævnet det enorme og helt urimelige svælg, der består imellem de bedst stillede og de ringest stillede medlemmer af verdenssamfundet. Særlig på baggrund af hr. Jørgen Juniors spørgsmål synes jeg, at der er grund til endnu en gang at understrege, at dette princip om international solidaritet aldrig har været anfægtet af noget af FN's medlemslande.

Der er også enighed i FN om, at de rige lande bør yde en udviklingsbistand, som står i forhold til deres økonomiske muligheder. Den målestok, man anvender, er nationalproduktet, eller med andre ord den årlige nationalindkomst. Jeg synes, at dette spørgsmål er vigtigt at påpege, fordi hr. Jørgen Juniors spørgsmål hviler på et andet grundlag. Det henviser nemlig til vores lånoptagelser i udlandet og bruger dem som begrundelse for, at Danmark ikke skulle have råd til at yde udviklingsbistand.

Men hvad for et grundlag er så det rigtige, når vi skal vurdere økonomisk evne? I vores egne lande vurderer vi jo skatteborgernes økonomiske evne ud fra deres årsindtægt, og vores forpligtelser over for samfundet bliver baseret herpå. Det samme var også tilfældet for landenes vedkommende, da man i sin tid internationalt fastsatte det grundlag, som vores forpligtelser over for u-landene skal hvile på, og det grundlag er netop nationalproduktet.

Det er jo sådan, at det er de rige lande, der ligesom de rige mennesker kan få lov til at låne penge, mens de fattige ikke har den samme mulighed. Det er nok ikke så overraskende, at det netop er en repræsentant for fremskridtspartiet, der synes, at de folk eller de lande, som låner penge, og som selv har en høj levestandard, bør slippe for deres forpligtelser over for de dårligst stillede. I den sammenhæng kan jeg måske glæde hr. Jørgen Junior med den oplysning, at verdenssamfundet har de samme faldgruber for sin retfærdighed, som de nationale samfund har. Ligesom der i dansk skattelovgivning gives særlige lettelser ved lånoptagning, fordi rentudgifterne kan fratrækkes indkomstopgørelsen, så bruger man det samme princip, når